

ΑΝΑ ΤΟ ΑΣΤΥ

Τὰ ὄνειρα, ὅσα συνέλαβον ἐν εὐφροσύνῃ οἱ ἀγαπῶντες τὰς μεταβολὰς ἐν γένει καὶ μάλιστα τὰς πολιτικὰς, δὲν θὰ πραγματοποιηθῶσι. Ὁ Δήμαρχος δὲν παραιτεῖται. Πεισθεὶς εἰς διαβεβαιώσεις, καμψθεὶς ἀπὸ παρακλήσεις, κατευνασθεὶς δι' ἐγγράφων ἡρέμων καὶ συμβιβαστικῶν, ἀποσύρει ἐπὶ τέλους τὴν παραίτησίν του, ἀναλαμβάνει καὶ πάλιν τὴν ἀρχηγίαν τοῦ δήμου καὶ τὸ ζήτημα λύεται αἰσίως. Τί κρίμα! Δὲν θὰ ἔχωμεν πάλιν ἐκλογάς, οὔτε διαδηλώσεις, οὔτε βεγγαλικά, οὔτε λόγους, οὔτε ἄρθρα σφοδρά, οὔτε σημαίας καὶ ἐμβλήματα, οὔτε ὑποψηφίους χάριν ἀστείότητος καὶ διασκεδάσεως—ὅπως ἤλπισαν πρὸς στιγμὴν τόσοι καὶ τόσοι. Καὶ αἱ ὥραιαι αὐταὶ ἐσπεραὶ τῆς ἀνοΐξεως θὰ διέρχωνται ἡρεμοὶ καὶ σιγηλαί, μὲ μόνους τὰς εὐσεβεῖς συγκεντρώσεις τῶν ναῶν, καὶ θὰ περιμείνωμεν δύο ἔτη ἀκόμῃ διὰ νὰ αἰσθανθῶμεν τὸν ἐκλογικὸν πυρετὸν, τὸν μόνον ἀνακαινίζοντα καὶ ἐνδυναμίζοντα τὸ κοινονικὸν μας σῶμα. Ἐκτὸς ἂν ἐν τῷ μεταξύ συμβῇ καὶ πάλιν κανὲν ἀπροσδόκητον—καὶ τότε τί χαρά...

Ἡ πόλις μας ξενίζει μεγάλῃ φιλολογικῇ προσωπικότητι. Ὁ Παῦλος Βουρζέ, ὁ γάλλος ποιητὴς καὶ μυθιστοριογράφος, ὁ τόσῳ γνωστὸς καὶ παρ' ἡμῖν, προσερχόμενος ἐξ Ὀλυμπίας, ὅπου προσυγχήθη πρὸ τοῦ Ἑρμοῦ τοῦ Πραξιτέλους, ἦλθε καὶ εἰς τὰς Ἀθήνας νὰ κάμῃ τὸ προσκύνημά του εἰς τὴν Ἀκρόπολιν. Ὅλος ὁ ἀνεπτυγμένος κόσμος τῶν Ἀθηνῶν ἀτενίζει μετὰ στοργῆς καὶ θαυμασμοῦ τὸ γλυκὺ καὶ ἡρεμὸν πρόσωπον τοῦ ἀνδρός, εἰς τὸν ὅποιον ὀφείλει τόσας ἐκ τῶν ὥραιότερων του στιγμῶν πνευματικῆς ἀπολαύσεως· ἀγάλλεται δὲ μυστικῶς βλέπων αὐτὸν ἀναγνωρίζοντα καὶ τιμῶντα τὴν ἀρχαίαν πατρίδα, τὴν γαλανὴν κιβωτὸν τοῦ ἰδανικοῦ, τὸ ὅποιον φυλάττει μαρμαρωμένον ἐπὶ τῆς κορυφῆς τοῦ ἱεροῦ τῆς βράχου. Βάρβαρος τὴν ψυχὴν δὲν ἐδύνατο νὰ εἶνε, ὅχι, ὁ βαθὺς καὶ τρυφερὸς ποιητὴς, ὁ ἔξοχος συγγραφεὺς τοῦ Ἀνδρέα Κορνελῆ, τοῦ Μαθητοῦ καὶ τῆς Κοσμοπόλεως.

Τὰς ἡμέρας αὐτὰς θὰ συντηρήσατε ἔσως περιφερόμενον ἀνὰ τὰς ὁδοὺς τοῦ Πειραιῶς καὶ τῶν Ἀθηνῶν, εὖσμων τινὰ ἄνδρα, μὲ ξανθὸν μύστακα, μὲ ὑψηλὸν πῖλον, ὀλίγον τι στραβοφορεμένον, μὲ μαῦρον ζακέ κομφὸν καὶ μὲ παχεῖαν χρυσὴν ἄλυσιν ὡρολογίου. Ἐκ τοῦ ἐξωτερικοῦ τούτου δὲν θὰ ἤμπορέσατε βεβαίως νὰ ἐννοήσατε ὅτι ὁ καλὸς αὐτὸς ἄνθρωπος εἶνε ὁ περίφημος Ἕλλην παλαιστής Γεωργίου, ὁ ἀκαταπόνητος καὶ ἀκατανίκητος, τοῦ ὁποῦ ἡ φήμη εἶνε τόσοσιν διαδεδομένη. Μετὰ τὰς τόσας δάφνας τὰς ὁποίας ἔδρεψεν ἐπὶ εἰκοσαστείαν παλῶν νικηφόρος ἐν τῷ παλαιῷ καὶ τῷ νέῳ κόσμῳ πρὸς ἀνθρώπους καὶ πρὸς θηρία, ἀπεφάσισε νὰ κατέλθῃ μίαν φορὰν καὶ εἰς τὴν Ἑλλάδα, τὴν ἀγαπῆ- τήν του πατρίδα. Λέγεται μάλιστα ὅτι δὲν θὰ περιο-

ρισθῇ νὰ ἐπιδείξῃ μόνον τὴν ἡράκλειον ρώμην του πρὸς τοὺς συμπατριώτας του, ἀλλ' ὅτι θὰ πασκατασταθῇ ἐδῶ διαρκῶς καὶ χάριν αὐτῶν θὰ ἰδρῶσῃ σχολὴν γυμναστικῆς, περὶ τῆς ὁποίας, ὡς ἐκπολιτιστικοῦ μέσου τρέφει τὴν ἀρίστην ἰδέαν. Τοῦτο τοῦλάχιστον ἔλεγε πρὸς ἕνα τῶν συντακτῶν τῆς Ἀκροπόλεως, σπεύσαντα νὰ λάβῃ μετ' αὐτοῦ συνέντευξιν.

Μᾶς ἔρχονται ὀλονέν, μᾶς ἔρχονται πρωϊμώτεροι καὶ τῶν γελιδόνων, ἀφ' οὗ ἐτελείωσαν τὰς περιόδους τῶν εἰς τὰς ἐπαρχίας ἢ εἰς τὸ ἐξωτερικόν. Ἡ σαιζὼν εἰς τὰς Ἀθήνας ἀρχίζει. Ἦλθον οἱ Ταβουλάραι, ἦλθεν ὁ Παντόπουλος, περιμένεται ἡ Βερώνη, ἡ ὁποία θὰ δώσῃ σειρὰν παραστάσεων ἐν τῷ θεάτρῳ τῆς Κωμωδίας, ἀναδιβάξουσα σὺν τοῖς ἄλλοις καὶ τὴν Φροῦ-Φρού. Ἦρχισαν ἀπὸ τὸρα θρυλούμενα καὶ τὰ τοῦ θέρους. Κατὰ τὸ Ἄστυ τρεῖς θὰ ἔχωμεν ἑλληνικοὺς θιάσους. Τὸν θιάσον Ταβουλάρη εἰς τὴν Ὀμόνοϊαν, τὸν τῆς κ. Παρασκευοπούλου εἰς τὰ Ὀλύμπια καὶ τὸν τῆς κ. Βερώνη, μεθ' οὗ θὰ ἐνωθῇ ὁ θιάσος Παντοπούλου εἰς τὸ ἥδη ἐπὶ τῆς ὁδοῦ Σταδίου κατασκευαζόμενον θέατρον τοῦ κ. Τότος. Ἀλλὰ καὶ ἡ θεατρικὴ παραγωγὴ προμηνύεται τέτοια πλουσία. Ὅλοι οἱ σκηνηκοί μας συγγραφεῖς ἐτοιμίζουσιν ἔργα. Θὰ ἔχωμεν πληθῶραν πρώτων παραστάσεων μὲ πολὺ ἐνδιαφέρον καὶ θὰ παραστῶμεν μάρτυρες πολλῶν ἀγώνων αἱματηρῶν μεταξὺ τῶν κριτικῶν... εἰς τὰς στήλας τῶν ἐφημερίδων.

Πρὸ τινων ἡμερῶν, κύριός τις χάριν ἀστείότητος ἐσοφίσθη νὰναγγεῖλῃ εἰς τοὺς ἀρμοδίους, ὅτι ὁ κύριος Α, γνωστὸς δικηγόρος τῆς πόλεως μας, εἶχε σκοπὸν αὐτοκτονήσῃ. Ὁ μοίραρχος θέλων νὰ προλάβῃ τὸ κακὸν, ἀνέθεσεν εἰς ἕνα ἐνωμοτάρχην νὰ παραφυλάττῃ τὸ ὑποδειχθὲν πρόσωπον, τὸν παρηκολούθει δ' ἕκτοτε ὁ ἐνωμοτάρχης οὗτος, χωρὶς ἐν τούτοις νὰ ζητήσῃ καὶ ἄλλας πληροφορίας, βασιθεὶς μόνον εἰς τὴν ἀναγγελίαν τοῦ ἐνδιαφερομένου δῆθεν ὑπὲρ τῆς ζωῆς τοῦ μέλλοντος αὐτοκτόνου. Οὕτως, ἐν ᾧ πρωῖαν τινὰ ἀμέριμνος ὁ δικηγόρος Α. κατήρχετο τὴν ὁδὸν Ἑρμοῦ, ὁ ἐνωμοτάρχης νομίσας ἕκ τινος ἀμφιβόλου χειρονομίας, ἐπιστάσαν τὴν κρίσιμον στιγμὴν, ὁρμᾷ, συλλαμβάνει τὸν δυστυχῆ καὶ ἐκόντα ἄκοντα τὸν ἀπάγει εἰς τὴν Μοιραρχίαν. Φαντάζεσθε πλέον πόσον κομικὴ σκηνὴ διεδραματίσθη ἐκεῖ καὶ πόσος ἔχρειάσθη καιρὸς ἕως οὗ διαλευκανθῇ τελείως ἡ ὑπόθεσις καὶ ἐννοηθῇ ἡ ἀπάτῃ τοῦ ἀστείου κυρίου, κατὰ τοῦ ὁποῦ ἐπεδόθη ἡ δέουσα μήνυσις...

Ἄλλ' ἂν αὕτῃ ἦτο ἀστείότης ἀπλῆ, ἔχομεν καὶ μίαν ἄλλην ἀπόπειραν σοδαρὰν καὶ πολὺ τραγικὴν. Νεῶνις δεκαοκταετίς, ὥραια, ξανθὴ, λοπτοφυῆς, ροδόχρους, μὲ μέλανας ὀφθαλμούς, ἐρρίφθη αἴφνης ἐλολύξουσα ἐπὶ τῶν ράβδων τοῦ σιδηροδρόμου Πειραιῶς. Εὐτυχῶς ἡ ἀπόστασις ἦτο ἱκανὴ καὶ ἐπρόφθασεν ὁ μηχανικὸς νὰ κρατήσῃ τὴν ἀμαξοστοιχίαν ἐγκαίρως. Οἱ κλητῆρες παρέλαβον τὸ ἀτυχὲς πλάσμα καὶ τὸ ὠδήγησαν εἰς τὴν Ἀστυνομίαν. Ἐκεῖ ἀνακρινομένη ὠμολόγησεν ὅτι ὀνομάζετα μὲ τὴν μεγαλητέραν τῆς ἀδελφῆς. Ἀλλ' ὁ βλέπων αὐτὴν καὶ μόνον, ἐπέθετο ὅτι ἄλλη ἦτο ἡ πραγματικὴ αἰτία τῆς ἀεληπισίας της, —ἀδυναμία ἐρωτικὴ, τῆς ὁποίας δὲν ἐδύνατο πλέον νὰποκραυθῶσι τὰποτελέσματα.